

COLUMN

HAND IN HAND

Ik was een jaar of 8 toen ik met school deelnam aan de plaatselijke veldloop. Dit beviel mij zo goed dat ik besloot langs te gaan bij de atletiekclub in de buurt. Eens aangesloten kreeg je als beginnend loper een initiatie in de verschillende disciplines op de atletiekpiste. De ene week trainde je de sprint, een volgende training was het verspringen aan de beurt. Alle disciplines kwamen aan bod, van 100m tot hockeybalwerpen, van 800m tot hordelopen. Alles werd aangeleerd.

Pistealeten, dat waren de echte sporters. Liep je niet op de piste maar deed je enkel wat aan stratenlopen dan werd je nagewezen. Je was een “softie”. Je kon in die tijd zelfs gestraft worden door je club of door de atletiekbond als je geen pistewedstrijden deed. Maar jaar na jaar zag je de muren van de atletiek(piste)burcht afbrokkelen terwijl iets verder nieuwe kastelen verrezen: “stratenloopkastelen”. Overall ontstonden stratenlopen ... elk dorp organiseerde er wel een. Dit samen met het Start2run-programma creëerde een nieuwe hype. Iedereen wilde plots gaan lopen en aan hun gezondheid gaan werken. Sommige stratenlopen groeide uit tot massaspektakels. Van de 20km van Brussel tot de 10 miles in Antwerpen. Hardlopen was plots populair.

Maar spijtig genoeg volgde het pistegebeuren deze trend niet. Het aantal deelnemers op de atletiekpiste ging jaar na jaar achteruit. En het verliest nog steeds aan populariteit, soms is er dankzij bvb de Borlees of Kim Gevaert en Tia Hellebout eens een lichte opflakking, en krijgt dit wat extra aandacht maar als we het op lange termijn gaan bekijken dan merken we toch dat de atletiek op de piste spijtig genoeg in een neerwaartse spiraal zit. Het aantal atleten kan je spreekwoordelijk bijna op 1 hand tellen. De jongeren kunnen niet meer gemotiveerd worden om rondjes te lopen tegen de klok. De confrontatie is er ook zo hard. Je kan winnen maar als je eindtijd niet goed is krijg je daar weer kritiek op. En ook het aantal toeschouwers wordt schaarser en schaarser. Hierdoor rezen bij mij enkele vragen: "Is pistelopen nog iets van deze tijd? Hoe kunnen we het pistegebeuren promoten? Of moeten de atletiekbonden hun aandacht verleggen naar het stratenlopen? Deze richting opgaan want daar zit nog groei in?" Veel vragen waar toch goed over na gedacht moet worden. We moeten zoeken hoe we het pistegebeuren kunnen promoten, we kunnen niet wachten tot deze tak van atletiek helemaal weggedeemsterd is. Tot er niemand meer geïnteresseerd is. De pisteatletiek is iets speciaals, men mag dit zeker niet verloren laten gaan.

Misschien moeten we daarom nadenken om dit te integreren in de grote stratenlopen? Massaspectakels groeien nog steeds, volk trekt volk aan terwijl je op piste daar juist beperkt bent. Misschien kan er eens nagedacht worden om de stratenlopen breder te trekken. De grote stratenlopen kunnen gecombineerd worden met atletiekdisciplines. Vele jaren geleden was er eens in Dwars door Hasselt een gouden mijl. Tussen de lange afstanden door liepen Belgische toppers om de beurt tegen de klok hun 1609m. Maar dit kan ook gedaan worden met bvb springnr's. Men zou een win-win situatie kunnen creëren. Promotie voor de atletiekdiscipline, reclame voor de sporter en animatie tussen de lange afstanden van de stratenlopen. Waarom dan niet op de kar van het massa gebeuren springen? We kunnen het ook omkeren en een pistewedstrijd aanvullen met een stratenloop met de start/finish op de piste.

Mocht de atletiekbond hun schouders onder zulke initiatieven zetten en dit uitbouwen dan zou de media snel volgen en zouden onze atleten terug de aandacht krijgen die ze verdienen voor de vele opofferingen. Het zou een mooie boost zijn voor de sport die aan de basis ligt van vele andere sporten. Een sport waar ik fier op ben en waarvoor ik elke dag gereed sta.

Rik CEULEMANS